

eksperimenter standset på halvvejen. Jeg tror, at flertallet af forsamlingen mener, at FN's politistyrke på grænsen mellem Den forenede arabiske Republik og Israel har bidraget til stabiliteten i dette område og til at begrænse krigsfare, men, og det er et meget stort men, denne styrke opretholdes ikke af de kommunistiske lande. Jeg er glad for, at denne sag netop er blevet nævnt (af repræsentanten for Liberia), fordi et eller flere landes nægtelse af at betale for en kollektiv aktion, som er blevet godkendt af to tredjedele af forsamlingen, er en alvorlig svaghed.

Han nævnte desuden Congo, hvor FN's tropper var brugt til at holde aggression og indblanding i skak og til at opretholde lov og orden, som et andet eksempel på en opgave, for hvilken kommunistblokken ikke betaler og aldrig havde betalt. Storbritannien havde fra begyndelsen støttet FN's operationer i Congo, og han nævnte, at Storbritannien var stærkt imod anvendelsen af lejetropper i Congo. Storbritannien havde straks meddelt, at hvis der var britiske statsborgere i Congo, som prøvede på at tage del i kampen på den ene eller den anden side, ville de miste deres britiske pas. Var der noget andet land, som gjorde noget lignende?

Vor støtte, sagde han, til sikkerhedsrådets resolution af 21. februar i år var betinget af, at FN-styrken ikke måtte bruges til at påtvinge den congolesiske nation et bestemt politisk mønster. Dette skyldtes ikke, at vi var uenige med generalforsamlingen om formålet, d. v. s. et forenet Congo. Vi forudså, at der ville ske stor skade, hvis der opstod den mindste mistanke for en anklage om, at FN intervererede i et lands indenrigspolitik og støttede den ene side imod den anden.

I så tilfælde ville de små lande komme til at frygte FN i stedet for at have tillid til organisationen. Situationen er slem nu, men den vil blive langt værre, hvis man mente, at FN kunne diktere indenrigspolitik. Man kan ikke benægte, sagde han, at FN og forsamlingen er i et frygteligt dilemma. Alle verdens nationer burde være i stand til at slutte sig sammen for at bevare freden. Hvorfor er det ikke lykkedes? Der er to svar: fordi en tredjedel af verden er opsat på at ødelægge livsformen i en

anden tredjedel, og fordi en tredjedel har ophøjet udnyttelsen af borgerlige konflikter til et veritabelt dogme i dette formåls tjeneste. Det er ikke noget, jeg har fundet på, sagde han. Det kommer lige fra dokumenterne fra de 81 kommunistpartiers møde vedrørende Moskva-deklarationen sidste år. Det er truslen mod sameksistens — udnyttelsen af borgerlige konflikter, hvor disse findes, og dette er kommunistblokkens erklærede formål. Jeg skal analysere resultatet for så vidt angår FN.

Sikkerhedsrådet er lammet af vetoet, som russerne nu har brugt 95 gange. Generalforsamlingen tvinges derfor til at handle på grundlag af flertalsbeslutninger imod kommunistlandenes ønsker. Derefter fremkommer kommunistblokken med forslag, eksempelvis trojka-forslaget, for at imødegå flertallets vilje, som de finder uretfærdig og uforenelig med deres interesser. Jeg kommer derfor tilbage til, hvad jeg sagde før — hvor landene skulle enes, deler de sig faktisk. Enhver handling blokeres, og resultatet er til syvende og sidst, at forsamlingen hæmmes, hvilket ikke er mindre farligt end den lammelse af sikkerhedsrådet, som jeg nævnte. Hvis der nogen sinde har været en ond cirkel, så er det denne, og hvilken udvej er der?

Han så kun én mulig løsning: at Sovjetunionen ville være rede til at bevise sit systems fortræffelighed ved eksemplets magt og at opgive den underminerende virksomhed.

Storbritannien var enig med den amerikanske præsident i, at FN måtte bevares, hvad dens fejl så end var, og himlen måtte vide, at den havde fejl. I første omgang måtte man insistere på, at der skulle være en øverste administrativ leder støttet af en international tjenestemandsstab, hvoraf ingen modtog ordrer fra de enkelte regeringer.

Lord Home mente at burde rejse endnu et spørgsmål, der angik upartiskhed og retfærdighed, og han spurgte, om der i FN var ved næsten usynligt at vokse et adfærdsmønster frem, hvor der gjaldt én regel for kommunistlandene og en anden for demokratierne. Vi bør granske vor samvittighed, sagde han. Jeg gad vide, om kritikerne havde været så dæmpede i deres udtalelser, hvis det havde været USA og Storbritannien,